

— Е-де, поде чичото. — Гледай го ти него! Ами че азъ чуждъ ли съмъ? Какъ ще се благодаришъ нѣкога — само гледай. И той тури тежката си ржка върху рамото на момчето, като се смѣеше съ отворени уста.

— Хайде си сега . . .

— Не, не още, — каза директорката. Той ще постои тукъ 1—2 часа, да се прости съ другаритѣ си; ще си прибере вещитѣ — па тогава. Вие, ако обичате, идете си гледайте работата и послѣ се явете за него и — да подпишете.

— Гос-по-жа . . . Азъ . . . азъ . . . не искамъ . . . Азъ . . . искамъ . . . да остана тукъ . . .

„ Вижъ ти, намѣси се пакъ чичото. Цѣлъ момъкъ станалъ, мустаци скоро ще му покаратъ, — а не иска занаятъ да учи, самъ да печели . . .

Никой не обърна внимание на шегата. Директорката поглади Влада по главата и меко каза:

— Не може това, момче. Ние имаме закони. Тукъ възрастни не могатъ да живѣятъ като възпитанници. Ние отгледваме сирацитѣ, помагаме имъ да стѣпятъ сами на краката си — да могатъ сами да се прѣхранватъ. Ти, наистина, си добро момче, — работишъ хубаво кошници и, ако чичо ти не се явѣше да те иска — щѣхме въ кошничарски магазинъ да те дадемъ. Но нищо — нека има и по фурнитѣ добри момчета: ти ще бждешъ полезенъ на чича си въ смѣткитѣ му.

Никой не забѣлѣза какъ вратата тихичко се поотвори и червената рошава глава на Личка на два пѣти се мѣрна тамъ.

Възпитанницитѣ се вълнуваха отъ новината за тѣхния любимецъ, а на нѣкои отъ момичетата се показаха сълзи въ очитѣ.